

Konjunktiv

Der Konjunktiv wird im Persischen verwendet, um Unsicherheit, Zweifel, Angst, Absicht oder einen Wunsch (Optativ) auszudrücken. Es gibt nur zwei Formen: Konjunktiv I (des Präsens) und Konjunktiv II (des Präteritums).

Bildung vom Konjunktiv Präsens:

Der Konjunktiv I wird gebildet, indem das Präfix **بِ be-** vor den Präsensstamm gesetzt wird.

Präfix بِ be + Präsensstamm + Personalendungen
--

In der Negation tritt das **نِ na-** an die Stelle des Präfixes **be-**.

رفتن < رو >

(man)	-am	مَ			
(to)	-i	ی			
(u)	-ad	د	+	رو	+
(mā)	-im	یم			
(šomā)	-id	ید			
(ānhā)	-and	ند			

برویم	بروم
بروید	بروی
بروند	برود

* In der Negation tritt das **نِ na-** an die Stelle des Konjunktivpräfixes **بِ be**.

Das Verb **بودن < باش >** sowie die meisten Verben, die mit einem Präposition (بر **bar-**, در **dar-** usw.) versehen werden, bilden den Konjunktiv ohne **be-**.

Dies gilt oft auch bei **کردن** und **شدن** (und in der Schriftsprache bei fast allen übrigen Verben):

کار کنیم	کار کنم	باشیم	باشم
کار کنید	کار کنی	باشید	باشی
کار کنند	کار کند	باشند	باشد

* Das Präfix be- wird in der gesprochenen Sprache bo- ausgesprochen, wenn der Präsensstamm ein -o- enthält:

خوردن <خور> ← بخورم
کردن <کن> بکنم

Der Verbindungskonsonant ی -y- ist zwischen dem Präfix be- und einem vokalisch anlautenden Präsensstamm einzuschieben:

آوردن <آور> بیاورم
افتادن <افت> بیفتم
انداختن <انداز> بیندازم
ایستادن <ایست> بایستم / نایستم

❖ Bei dem Verb داشتن wird der Konjunktiv II für den Konjunktiv I verwendet.

Das Gebrauch des Konjunktivs weicht im Persischen vom Deutschen erheblich ab.

Allgemein kann man sagen, dass der Konjunktiv steht immer:

- 1- nach Modalverben
- 2- nach modifizierenden Verben
- 3- in manchen Nebensätzen
- 4- unabhängig (oft elliptisch)

Kurz: In allen Fällen, in denen eine Ungewissheit, ein Zwang, eine Befürchtung, ein Zweifel, eine Möglichkeit, eine Notwendigkeit, eine Hoffnung zum Ausdruck kommen!

- 1- Im Persischen gibt es einige Verben, die ungefähr den deutschen Modalverben entsprechen. Die Modalverben verlangen im heutigen Persisch, daß das Verb, das von ihnen bestimmt wird und ihnen folgt, in den Konjunktiv tritt.

خواستن <خواه> ، قصد داشتن
توانستن <توان>
بایستن ، مجبور بودن / شدن
شایستن

خواستن - wollen - قصد داشتن (die Absicht haben, beabsichtigen)

Dieses Verb drückt in erster Linie eine Absicht oder eine Forderung aus, gelegentlich auch einen Wunsch.

می خواهم دو ماه در ایران بمانم .
 قصد دارم دو ماه در ایران بمانم .
 می خواهد برود .
 می خواهم این خانه را بخرم .
 (او) خواست این کتاب را بفروشد .
 نخواستیم باور کنیم .

Man beachte, daß beide Verben konjugiert werden und daß die Konjunktivform des Hauptverbs auch dann gleichbleibt, wenn sich das Tempus des Modalverbs ändert:

قصد داشتم دو ماه در ایران بمانم .

Die Modalverben nehmen in der Regel die Anfangsposition im Satz ein. Doch kann fast jeder andere Satzteil, der hervorgehoben werden soll, an ihre Stelle treten. Das Hauptverb steht gewöhnlich am Satzende:

من فقط دو ماه قصد دارم در ایران بمانم .

Wie im Deutschen kann dieses Modalverb auch allein auftreten:

(او) برای این اتومبیل ده هزار تومان می خواهد .

توانستن - Können- Dieses Verb bezeichnet die Möglichkeit einer Aktion oder Situation und auch die Fähigkeit zu einer Aktion:

می توانم ببینم	می توانیم ببینیم
می توانی ببینی	می توانید ببینید
می تواند ببیند	می توانند ببینند

Die Verwendung ist die gleiche wie bei خواستن - wollen

نمی توانم حرف بزنم .
 شما هر روز می توانید به سینما بروید .
 می توانی این را بخوانی ؟
 (ما) می توانیم به او تلفن کنیم .
 نتوانستم به او دست بدهم .

(gezwungen sein) - مجبور بودن / شدن ، müssen , sollen – بایستن

Hiervon sind nur noch zwei unpersönliche Formen (ursprünglich der 3. Sg.) in Gebrauch:

Das Wort باید bāyad , und das Präteritum بایست (بایستی) es war nötig

باید Man muß, es ist nötig

باید بروم .

او باید امروز به دانشگاه برود .

هما باید این خانه را بفروشد .

Für das Präteritum gibt es zwar die Form:

می بایست ، (بایستی) بایست es war nötig.

Man benutzt jedoch öfter das Verb مجبور بودن / شدن , gezwungen sein

(می) بایست بروم .

مجبور بودم / شدم بروم .

او بایست معذرت بخواهد .

! Während von den beiden vorhergehenden Verben (wollen, können) beide, Hilfs- und Hauptverb, konjugiert werden, verändert sich bei „müssen“ nur das Hauptverb.

باید bzw. بایست oder بایستی bleiben unverändert:

باید بگیرم باید بگیریم

باید بگیری باید بگیرید

باید بگیرد باید بگیرند

In der Negation werden entsprechend die Formen نباید ، نمی بایست ، نبایست gebraucht, die oft mit „nicht brauchen zu“ und „nicht dürfen“ im Präteritum zu übersetzen sind:

پروانه نباید فقط به خودش فکر کند .

سحر نمی بایست این حرف را به پدرش بگوید .

In seiner Nebenbedeutung drückt باید außerdem eine ziemlich sichere Annahme, eine hohe Wahrscheinlichkeit aus:

او باید بیست ساله باشد .

او باید ساعت چهار بیاید .

شایستن - würdig sein

Das veraltete Verb lebt heutzutage nur noch in einer unpersönlichen Form; شاید، die von der ursprünglichen Bedeutung ziemlich abweicht und dem deutschen „vielleicht, es kann sein, es wäre möglich“ gleichkommt.

شاید او در خانه نباشد .
(او) شاید در پاریس زندگی بکند .

می خواهم
قصد دارم
می توانم
باید
شاید
به سینما بروم .

-
- „Können“ bzw. „müssen“ kann unpersönlich mit dem verkürzten Infinitiv (Präteritalstamm) ausgedrückt werden. Es wird auf diese Weise zum Ausdruck gebracht, dass es sich um eine allgemeines Erfordernis, eine allgemeine Möglichkeit handelt, die nicht auf eine bestimmte Person, einen bestimmten Personenkreis zu beziehen ist.
(im Deutschen ► „man“ als Subjekt!)

می توان man kann

میتوان گفت .
میتوان رفت .

می شود man kann (wörtl.: es geht)

میشود بست .
میشود گرفت .

باید man muß

باید رفت .
باید خوابید .

2- nach modifizierenden Verben

Eine Reihe von Verben, die normalerweise eine verbale Ergänzung brauchen, welche sie sozusagen modifizieren, verlangen auch das nachfolgende Verb im Konjunktiv Präsens und haben somit große Ähnlichkeit mit den Modalverben.

Sie sind hauptsächlich komplexe (darunter auch unpersönlich verwendete) Verben, die eine Forderung, Möglichkeit, Notwendigkeit, Erwartung, Hoffnung, Befürchtung,

Warnung, Unsicherheit oder eines Wunsch, Zweifel o.ä. ausdrücken.

(In den romanischen Sprachen findet sich hier eine Parallele.)

Hier kann der abhängige Satzteil durch die Konjunktion که ke (daß) eingeleitet werden:

مایل بودن -gern (etwas tun) mögen / میل داشتن -Lust haben (etwas zu tun)
= möchten

میل داری (که) با ما بیایی؟

من مایلم / مایل هستم (که) پیش شما بیایم .

گذاشتن (zu)lassen

نگذاشت (که) حرف بزنم .

بگذار (که) او بنشیند .

تصمیم داشتن vorhaben

ما تصمیم داریم (که) امسال به ایران برویم .

تو تصمیم نداری (که) پیش ما بیایی؟

قول دادن versprechen

قول داد (که) شام را با ما بخورد .

قول می دهم (که) دیگر سیگار نکشم .

مواظب بودن aufpassen

مواظب هستم (که) دوربین نیفتد .

مواظب باش (که) دوربین نیفتد .

* Nach unpersönlichen Ausdrücken, wenn die Aussage zweifelhaft oder unsicher ist:

ممکن بودن möglich sein

ممکن است (که) فردا تلفن کنید؟

ممکن است (که) خانه را بفروشم .

ممکن نیست (که) بی پول به سینما بروم .

لازم بودن / واجب بودن brauchen / nötig sein / unabdingbar sein

لازم است (که) با او آشنا بشوی / شوی .

لازم نیست (که) به او پول بدهید .

واجب نیست (که) هر روز اینجا بیایی .

gut sein / بهتر بودن besser sein / خوب بودن

خوب است (که) ناهار را اینجا بخوریم .
خوب است (که) امروز او را ملاقات کنم .

schlecht sein, ungeschickt sein بد بودن

بد است (اگر) حالا به او تلفن کنم .

interessant sein جالب بودن

جالب است اگر او کتاب را بخواند .

gefährlich sein خطرناک بودن

خطرناک است اگر سیگار بکشید .

falsch sein غلط / اشتباه بودن

اشتباه است اگر تو الان بروی .

anzunehmen sein احتمال داشتن

احتمال دارد (که) این کتاب را بخرم .
احتمال دارد (که) او را فردا ببینم .
احتمال داشت (که) او از این خیابان بگذرد .

چطور است (که) بیرون غذا بخوریم ؟

خدا کند (که) تا فردا بیاید .

نزدیک بود (که) بیفتد .

گفت (که) به او تلفن کنی .

بیا (که) کمی بگردیم .

چه فایده دارد (که) با شما صحبت کنم ؟

3- in manchen Nebensätzen/ nach finalen Nebensätzen

Subordinierende Konjunktionen (*unterordnendes Bindewort: weil, wenn*) die einen konditionalen oder finalen Nebensatz einleiten, erfordern den Konjunktiv bei dem Verb im Nebensatz. Hierzu gehören auch einige temporale Konjunktionen (*bevor, nachdem*):

Wenn/falls ich ihn sehe, werde ich es ihm sagen. اگر او را ببینم به او می گویم .

Wenn Sie weggehen, wird er böse. اگر بروید ، عصبانی می شود .

Du mußt das einige Male lesen, um es zu verstehen./ damit du es verstehst. این را باید چند بار بخوانی تا بفهمی .

Er kommt hierher, um Sie zu sehen. اینجا می آید ، تا شما را ببیند

Ich werde anrufen, bevor ich komme. پیش از این که بیایم تلفن می کنم .

Ich schickte meinen Sohn in die Schweiz, damit er geheilt wird. برای اینکه پسرم معالجه شود ، او را به سوئیس فرستادم .

Der Gebrauch des Konjunktiv hängt allerdings -außer nach Modalverben – oft auch davon ab, ob dadurch eine Möglichkeit, eine Voraussetzung, ein Zweifel o.ä. ausgedrückt werden soll oder nicht.

Ich denke, er ist jetzt zu Hause. فکر می کنم (که) حالا در خانه است .

Er wird jetzt zu Hause sein. فکر می کنم (که) حالا در خانه باشد .

Vielleicht sieht er uns nicht < jetzt, z.B. in dieser Menschenmenge >. شاید ما را نمی بیند .

Vielleicht wird er uns nicht sehen < z.B. später, wenn er kommt und uns sucht >. شاید ما را نبیند .

Wenn er Geld haben will, warum sagt er das nicht? اگر پول می خواهد چرا نمی گوید ؟

Wenn er Geld brauchen sollte, wird er es sagen. اگر پول بخواد می گوید .

4- unabhängig (oft elliptisch)

Allein (und oft elliptisch) verwendet, drückt der Konjunktiv oft das aus, was im Deutschen etwa mit Hilfe der (Modal)verben „sollen“ und „lassen“ ausgedrückt werden kann:

Woher soll ich das wissen?	من از کجا بدانم؟
Was soll ich sagen?	چه بگویم؟
Soll ich lesen?	بخوانم؟
Er soll kommen. Laß ihn kommen.	(بگو که) بیاید.
Ehrlich gesagt	(اگر) راستش را بخواهی
Es ist besser, wenn ich bleibe.	بهتر است بمانم.
Am besten gehe ich zu ihr.	بهتر است بروم پیش او.

* Als selbständige Verbform drücken sie einen Optativ (Wunschform) aus:

برویم!	Laßt uns gehen! / Gehen wir!
سلامت باشید!	Seid gesund!
خدا نکند!	Gott bewahre (Gott möge nicht tun)!
چه کار کنم!	Was soll ich machen?
کاش او فردا بیاید!	Wenn sie nur morgen kommt!
	Hoffentlich kommt sie morgen!
	Käme sie doch morgen!

Partizip Perfekt (Partizip des Präteritums)

Das Partizip Perfekt besteht aus dem Präteritalstamm und dem Suffix *-e* :

گذشته	← گذشت	← گذشتن
آمده	← آمد	← آمدن
گفته	← گفت	← گفتن

Das Partizip des Präteritums dient zur Bildung des Passivs und der zusammengesetzten Tempora (Perfekt, Plusquamperfekt).

❖ Ein Partizip Perfekt, das als attributiv gebraucht wird, hat oft noch nähere Bestimmungen bei sich, die ihm vorausgehen. Der ganze vom Partizip abhängigen Komplex wird dann durch ein *Ezāfe* dem Grundwort angefügt:

gekochte Kartoffeln	سیبزمینی پخته
gebrochene Teller	بشقاب شکسته
vergangene Tag	روز گذشته

❖ Manche dieser Partizipen werden wie Substantive gebraucht:

das Gesagte, die Rede	گفته
die Vergangenheit	گذشته
das Auge	دیده

❖ Zuweilen hat der Plural dieser Partizipien eine gesonderte Bedeutung:

gebunden, Paket	بسته
Vorfahren	گذشتگان

Das Perfekt besteht aus dem Partizip Perfekt und dem Verb بودن *budan* (der Kopulaform des Verbs):

گفته ایم	گفته ام
گفته اید	گفته ای
گفته اند	گفته است

Bei der Verneinung tritt *na-* vor das Partizip:

نیامده اند	نگرفته ای	نگفته ام
------------	-----------	----------

- Das Perfekt bezeichnet eine Handlung, die in der Vergangenheit vor sich ging und noch in der Gegenwart weiter wirkt, bzw. ein Resultat, das in der Gegenwart vorhanden ist:

Mein Vater gab mir kein Geld. پدرم به من پول نداد .

Mein Vater hat mir kein Geld gegeben. پدرم به من پول نداده است .

Während der erste Satz nur in der Vergangenheit geschehene Handlungen wiedergibt, enthält der zweite noch die Feststellung, dass ich – auf Grund des Nicht-gehens meines Vaters – gegenwärtig also ohne Geld bin.

Das Perfekt kommt vor allem in folgenden Fällen vor:

- 1- Bei einem Ereignis in der Vergangenheit, das noch in der Gegenwart sichtbar oder wirksam ist:

بچه خوابیده است .

برادرش به دانشگاه رفته است .

نامه را نوشته ام .

این خانه را من ساخته ام .

- 2- Bei Feststellungen über Vorkommnisse oder Zustände in der Vergangenheit, die über den eigenen Erfahrungsbereich hinausgehen:

همدان در زمان مادها شهر بزرگی بوده است .

داریوش تخت جمشید را بنا کرده است .

ایرانیان با یونانیان قرن ها جنگیده اند .

- 3- Für ein Geschehen, das in der Zukunft als abgeschlossen gedacht wird, meist in Verbindung mit تا :

تا به ده برسیم هوا تاریک شده است .

تا فردا این کتاب را خوانده ام .

تا هفته آینده کتابها از ایران رسیده اند .

- * in der dritten Person Singular wird است ast gelegentlich (und in der gesprochenen Sprache fast immer) weggelassen:

شیرین به برلین رفته و موزه های آنجا را دیده و چند روز آنجا مانده و

دیروز برگشته (است) .

 Die jeweiligen Funktionsbereiche des Perfekt und des Präteritums sind viel deutlicher gegeneinander abgegrenzt als im Deutschen. Während im Deutschen das Perfekt auch den völligen Abschluß einer Handlung ausdrücken kann, wird im Persischen in diesen Fällen das einfache Präteritum gebraucht:

Ich habe das Brot aufgegessen. من نان را خوردم .

Das **Plusquamperfekt** besteht aus dem Partizip Perfekt und dem Präteritum von

بودن *budan*:

داده بودم	داده بودی	داده بود
داده بودیم	داده بودید	داده بودند

Das Plusquamperfekt bezeichnet eine Handlung, die zu einem Zeitpunkt in der Vergangenheit schon (oder noch nicht) geschehen war:

نخوانده بودم	خوانده بودیم	بودم
خوانده	خوانده بودید	خوانده بودی
	خوانده بودند	خوانده بود

* Bei der Verneinung wird das Präfix *na-* z dem Partizip Perfekt vorangestellt:

نداده بودم
گوش نکرده بودم
نخواهیده بودم

او آمد ولی ما چای خورده بودیم . Er kam, aber wir hatten (schon) Tee getrunken.

Ihr hattet an uns telegraphiert, aber das Telegramm war nicht in unsere Hände gelangt.
شما به ما تلگراف کرده بودید اما تلگرام به ما نرسیده بود .

Ich hatte diese Stadt in meiner Kindheit gesehen. این شهر را در بچگی دیده بودم .

Die Verben داشتن und بودن können nicht im Plusquamperfekt verwendet werden.
Hier übernimmt das Präteritum zugleich die Aufgabe des Plusquamperfekts.

Der **Konjunktiv II** setzt sich aus dem Partizip Perfekt und dem Konjunktiv I des Verbs بودن *budan* zusammen:

باشم	باشید
باشی	باشند

رفته باشم	گفته باشم
رفته باشی	حرف زده باشی
رفته باشد	برداشته باشد

Der Konjunktiv II wird im Unterschied zum Konjunktiv I vorwiegend dann gebraucht, wenn die Handlung (des abhängigen Verbs) in der Vergangenheit liegt.

* Nach Modalverben in subjektiver Bedeutung, wenn sich die Vermutung auf einen vergangenen Sachverhalt bezieht:

شاید برادرت رفته باشد .
این نامه را باید هما نوشته باشد .
او می تواند مریض بوده باشد .

* Nach modifizierenden Verben, wenn die Situation in der Vergangenheit liegt:

میل داشت (که) این کار را تا دیروز تمام کرده باشم .
امیدوارم (که) او هم رفته باشد .
میتراسم (که) پدرم مریض شده باشد .

* In Wunschsätzen, die sich auf die Vergangenheit beziehen:

کاش همه آمده باشند .
خدا کند (که) نامه را نوشته باشد .

* In konditionalen Nebensätzen, deren Inhalt wirklich, aber ungewiß ist und in der Vergangenheit liegt:

اگر مهمان داشته باشد ، به من تلفن خواهد کرد .
اگر آمده باشد ، کتاب را هم آورده است .

* In Aufforderungen zum Erraten eines schon eingetretenen Ereignisses, die meist in einer

Redensart enden, welche die Frage bekräftigen soll:

چه فکر می کنید ، چقدر به من پول داده باشد ، خوب است ؟
 میتوانید بگویید ، از کجا آمده باشم ، خوب است ؟

Jetzt muß er zwanzig Jahre alt sein. حالا باید بیست ساله باشد .

Damals muß er zwanzig Jahre alt gewesen sein. در آن وقت باید بیست ساله بوده باشد .

Er kann uns nicht hören. نمی تواند صدای ما را بشنود .

Er kann uns unmöglich gehört haben. ممکن نیست صدای ما را شنیده باشد .

Was (machen wir), wenn er uns gehört hat / haben sollte? اگر صدای ما را شنیده باشد ، چه ؟

Hoffentlich kehrt er zurück. خدا کند (که) برگردد .

Hoffentlich ist er zurückgekehrt. خدا کند (که) برگشته باشد .

Der **Imperativ** wird vom Präfix *be-* und Präsensstamm gebildet:

بخوان ، بنویس ، بیا
 بخوانید ، بخوابید ، بنوشید

Wenn der Präsensstamm ein o bzw. u enthält, wird der des Präfix oft assimiliert (*bo-*):

بکن ، بخور ، برو

Bei Verben, deren Präsensstamm auf *-ou* endet, weicht die 2. P. Sg. in der Aussprache von den übrigen Personen ab:

دویدن	< دو >	بدو	ندو
بدوید			
رفتن	< رو >	برو	نرو
بروید			
شنیدن	< شنو >	بشنو	نشنو
بشنوید			
شدن	< شو >	بشو/شو	نشو
نشوید			

In der Verneinung kommt in älteren Texten und in Sprichwörtern auch das Negationspräfix *ma-* vor:

مگو نگو
مزن نزن

Das **Futur** wird mit Hilfe des Verbs خواستن *xāstan* (wollen) gebildet. Das Präsens von خواستن *xāstan* (ohne می *mi-*) steht vor dem verkürzten Infinitiv(Präteritalstamm):

خواهیم	خواهم
خواهید	خواهی
خواهند	خواهد

خواهم رفت خواهیم رفت
خواهی رفت خواهید رفت
خواهد رفت خواهند رفت
نخواهم رفت

Bei komplexen Verben und bei Verben mit einem Präverb stellt sich das Hilfsverb خواستن *xāstan* zwischen den verbalen und den nicht-verbalen Bestandteil.

او را پیدا خواهم کرد .
برخواهد گشت .
حرف خواهی زد .
کار نخواهند کرد .

Bei manchen zusammengesetzten Verben mit Präposition (Präverben), stellt sich das Hilfsverb خواستن *xāstan* meistens nach der Präposition.

سال آینده بر خواهم گشت .
هفته آینده کتاب را پس خواهم داد .

Zuweilen wird –ebenso wie im Deutschen- das Präsens anstelle des Futurs gebraucht:

فردا نمی آیم .
امشب به سینما می روم .
من امروز به تهران خواهم رفت .

Die **Indeterminiertheit** (die Unbestimmtheit) des Substantivs wird durch **das unbetonte Suffix** *-i* zum Ausdruck gebraucht.

- 1- Dieses Suffix bezeichnet zunächst einmal „(irgend)eine“ Person“, „(irgend)einen“ Gegenstand:

پسری آمد و گفت :
 روزنامه ای خریدم .
 روزی (از روز ها)
 در یکی از دانشگاه ها
 دوستی داشت بیست و یک ساله .
 این سیب ها کیلویی چند است ؟
 هفته ای یک بار

In Ezāfe-Konstruktionen wird das unbetonte *-i* an das zweite bzw. letzte Glied angefügt:

بلندگوی مسجدی
 پشت ویتترین مغازه ای
 کشور بزرگی
 جواب کوتاه و درستی

In der gehobenen Schriftsprache, in der Dichtung und klassischen Literatur kann, allerdings nur in der Verbindung Substantiv + Adjektiv, das *i-* auch an das Substantiv angefügt werden:

شهری بزرگ
 مردی مشهور
 یکی کتاب ، یکی کتابی

- 2- Nach einem im Plural stehenden Substantiv drückt das Suffix *i-* eine (kleine) unbestimmte Anzahl, Menge (*einige, etliche, irgendwelche*) aus:

آنجا ساختمان هایی هم ساخته اند .
 کسان دیگری هم آمده بودند .

- 3- Nach unzählbaren Substantive im Singular dient das Suffix *i-* dem Ausdruck einer kleinen (unbedeutenden) Menge:

آبی خورد و راه افتاد .
 وقت زیادی نما نده است .

4- Ähnlich auch nach Substantiven in komplexen Verben:

می خواهییم قدم بزنییم .
 می خواهییم قدمی بزنییم .
 می خواهییم کمی قدم بزنییم .
 عیب ندارد . عیبی ندارد .
 حرف زد ؟ حرفی زد ؟
 حرف هایی داشت که بزند .

5- In Kombination mit هر har (jeder) bzw. هیچ hič (gar) hat -i nur verstärkende Funktion:

در هر اتاق / در هر اتاقی یک میز و صندلی بود .
 هر کس / هر کسی عیبی دارد .
 هیچ کار(ی) بلد نیست .

6- In Verbindung mit کسی kas (Person) und چیزی čiz (Ding, Sache) sind die entsprechenden Kombinationen als Indefinitpronomen (unbestimmte Pronomen) zu betrachten:

کسی چیزی
 کسی چیزی گفت ؟
 عیب خود را کسی نمی بیند .

Das Zahlwort „yek یک als unbestimmter Artikel

1- Das Zahlwort „yek یک eins“ vor dem Substantiv erfüllt oft die Funktion eines unbestimmten Artikels, kann auch rein als Zahl vorkommen: (und kommt vorwiegend in der gesprochenen Sprache vor)

کتابی ، یک کتاب مردی ، یک مرد
 پایم به سنگی / یک سنگ خورد .
 من فقط یک سیگار کشیدم .

* Oft wird yek یک in Ezāfe-Konstruktionen mit Attribut gebraucht, da die alternative Form mit -i als schwerfällig empfunden wird:

من در یک فروشگاه لباس / در فروشگاه لباسی کار می کنم .

* Ferner ersetzt yek یک das unbetonte -i aus Gründen der Vokalharmonie zur Vermeidung der Lautfolge *iyi*:

دیروز یک فرهنگ فارسی خریدم .

2- Begleiten sowohl *-i* ای als auch *yek* یک ein Wort, so wird die Indeterminiertheit verstärkt (irgend-). Diese Kombination wird in negativen Sätzen nicht gebraucht:

یک کاری نکنید .

یک وقتی به او می گویم .

یک کمی غذا خورد و رفت .

Ähnlich in Verbindung mit einem Substantiv im Plural:

آنجا یک ساختمان هایی هم ساخته اند .

یک حرف هایی توانستم بزنم .